

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΤΟΥ Χ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΟΙ ΚΑΛΛΙΚΑΝΤΖΑΡΟΙ

[Χριστουγεννιάτικη διήγησης]

Ἡ θεὰ Κελαρμινή τοὺς εἶδε μὲ τὰ μάτια τῆς. — Ὅπως δὲ γέλασε καὶ μὲ γέλασε, γυνὴ μ'! Διὸ καλλι- καντζάρου, τόσο δὲ, μαῖστρο καὶ μὲ κασοῦλας, χοροπόδοιαν ἀπάνω στοῦ Πάρεδρου, τοῦ Γερανοῦ τὸ σπῆσι! Τοὺς εἶδε καὶ ὁ Γυαλεῆς καὶ τρέμαξε σὸ μαῖστρον!...

Καὶ τὸ ἐπιστολοῖται ἀπὸ κι' ὁ Γυαλεῆς καὶ τὸ ἐπιβεβαίωσαν ὁ Νεοφῶς ὁ Κατσαροῦδης, τοῦ χωριοῦ τ' ἀγκάθου...

Μόνον ὁ Κατετάν-Κατσαρμακιάδης, ὁ τρεμερὸς λοχίας τῶν εὐζώνων, δὲ μποροῦσε νὰ τὸ πιστέψῃ καὶ νὰ τὸ παραδεχθῆ ποτὲ!

— Σκαλικαντζαροῦδία τῆς σημερινῆς ἡμέρας, καὶ ἴθι κατιμυροῦδὲν πον! Ἄνακαρῆς... Ἄνακαρῆστατον!...

Ἐἶπε θεσιθεοὶ ὁ λοχίας γιὰ καλὰ. Τῶν ποιοταζίων του ἢ τῶν εἰς πνοθ- θάθθσαν ὁὖν ἀγνοῦ ἀγκάθου, συνε- κλονεῖτο ὁλοὺς ἐξ ὄψεως, καὶ τῶν τσα- ρουχιῶν ἢ φωνῆς ἔφρισαν, θαρρεῖς, ἀπὸ ἀγαπᾶσθαι μεγάλου...

— Ἄγνα, νὰ μὴν ἀκούσῃ περὶ τοῦ τοιοῦτου!...

Καὶ ἐκρόσθη προκοστὸ τὸν ταραζί- σαρχου καὶ ἀπαράταξου βοῦδοῦλα του!

Οἱ χωρικοὶ πῆσοοντες, φοβούμενοι, ἐτρέλιγοντο σὲς τριχοῦτες τῶν κίστες, ὠσιπῶντες, τρέμοντας!

— Δὲν χοροῦτ' ὁ Κατετάν-Κατσαρμακιάδης!...

Μόνον ὁ γτωχὸς Γυαλεῆς, ἕνας διστοχῆς καὶ κακομοιρι- σμένος χωρικός, ἀδύνατος καὶ χλωμὸς, χλωμὸς ἀπὸ τοῦς πνε- τοῦς, σὺν χειμωνιάτικῳ πελάτῳ, τόλμησε νὰ τὸν διακόψῃ:

— Μὰ τὸ ἀσφαινί, κῆρ λοχία, τὸ εἶδα!

— Ὁ λοχίας ἐστὶ γὰρ φλεγόμενος ἐξ ὄψεως!

— Τί εἶδες, σὸφὸς χλιμασινωμένε!

— Τὸ Καλλικαντζάρ' εἶ, κῆρ λοχία!

— Ποῦ τὸ εἶδες, σὸφὸς παλαρῆ!

— Στοῦ Γερανοῦ τοῦ Πάρεδρου!

Ἐπλὸς στοῦ μπῶ σ', κῆρ λοχία... κι' βρογολιγερὸς κι' με κασοῦλα φοροῦ- σε κι' τσαρῶντα, κῆρ λοχία!...

— Λογίαξ κι' ἔρηδ' ὀ! Σκαμῶς, ἀνερόπου διακόπιαν ὁ Κατετάν-Κα- τσαρμακιάδης καὶ ἔφρασε τὸν βοῦδοῦλαν κατὰ τοῦ γιγόντος Γυαλεῆ!...

— Νὰ σὸφὸς νὰ μὴδ' εἰς νὰ διασπείρῃς τὴ φήμας ἀδύνατος καὶ νὰ διαταρῆς τὸ φίλονομον κοινόν!

Καὶ στραφεῖς ἔβγαλε πρὸς τοῦς εὐ- ζώνους:

— Ὅσοφὸ Ζαχαριά! Ὅσοφὸ Βζούδα! Πάρε σὸφὸ κι' δεῦτε τον, ἐκεῖ σπὴν ἐκκλήσοι, στοῦ δέντρον, τῶν δαιμονομένων!... Ἀκοῦς ἐκεῖ νὰ διασπείρῃς τσιαντας φήμας στοῦ χωριοῦ!...

Καὶ πάλιν χεῖλασε, ἀπειλητικὰ τὸν βοῦδοῦλα!

Τὸν ἔδωσαν σ'αὐτὸ δέντρον.

βέβαια, τῶν Καλλικαντζάρων— ὅτε ἐκοιμάτο, ὅτε ποτὲ ἠύ- χασεν.— Στὸν παρμιχρὸ τὸν θόρητον, πεταγὸν ἐντῶρην καὶ ἐβγαζε φωνῆς, πελιδνὴ, ἐλεινὴ, ἀβιοδόχητη...

— Ἐρομοκροῦσθαιαν κι' τοῦ τὸ π'! Δεμοστῆροτο ὁ κῆρ λο- χίας, μὲ παντοειδῆ μεθεῖνῶτα φαντασιώδη!

Καὶ στέφρων τὸ μονοτάμι του, ἐψιθῆριον ἀγαλλίων ὄλος, ἀπὸ μέου του.

— Ὅσγατὰ τὰ καταφέρν' ἢ κρηφουσαπαδίτου!...

Τὸ χωριὸ εἶχε κομηθῆ ἀπὸ νωρίς. Ψυχὴ δὲν κινεῖται ποθενὰ καὶ ζωτια- νὰ δὲν ἀνασπῆται. Τὰ σπιτάκια τοῦ χωριοῦ, μὲ κλεισμένα, σὺν ματάκια, τὰ παρῶθρα, κομοῦνται, θαρρεῖς, κι' αὐτά. Μέου σ' ἄλλα ἠουζᾶει καὶ τὸ Γερανοῦ τοῦ Πάρεδρου τὸ σπῆσι, παρ' ὅλα τὰ δαιμόνια ποῦ τὸ τριχοῦζον καὶ τὸ ἀπειλοῦν. Ἄζαφνα κῆρ ἀπὸ τὴν πικνὴ τῆς φράξῆς πασιναῖα, ἕνα μαῖσρο φάντασμα οἰκώθηκε. Ἦσαν ὅπως ὁ γτωχὸς ὁ Γυαλεῆς τὸ περιέγραφε κατὰ κῆρ Κελαρμινή τὸ εἶδε— ψηλὰ καὶ βρογολιγερὸ καὶ με κασοῦλα στοῦ κε- φῆλι. Ἦθῆσε τὴν μάτρω καὶ χάρθηκε μέσα στοῦ Γερανοῦ τὸ σπῆσι...

Σὲ λίγο ἄλλος Καλλικαντζαρος εἶπε πρὸς τοῦ Προεδρικοῦ σπιτιοῦ, ξεποθῶραλλε. Κοιτὸς αὐτοῦ, περὶ στρογγυλὸς, κι' ἀσχημοκωμωμένος. Κατοῦλα φοροῦσε σὲ κεφάλι του, κι' αὐτοῦ, ὅπως ὁ πῆτος.

Ἐπῆθεσε κι' αὐτοῦ σπὴ φράξῃ, ἀνέβηκε στὰ κεραμίδια καὶ χάρθηκε ἐκεῖ, σὺν νὰ τὸν ροῦφῆξῃ τὸ μαῖσρο οἰκοτάδι, τὸ πηχτό.

Ἡ κῆρ Κελαρμινή εἶχε μεγάλου δικου κι' ὁ γτωχὸς Γυα- λεῆς, τῆς ἀλλήτης μεγαλομᾶστες ἦσαν!...

Λαχταριστῆ, ἡ Λέγκω τοῦ Παρέδρου, σὲ χωριὸ τῆς στροῦα, εἶσανε ζαπλω- μένα. Καὶ κάποτε ἀναταραζότανε σὺν θάλασσα, ποῦ φοιροῦντες τὴν τριχοῦ- ζον ἄγριες καὶ γυρῆς καὶ συνευρέ- φετο καὶ ἐδερῶτανε, σὲς φλοκωτῆς τῆς κόκκινης-πρῶνθι θάλασσα θαρρεῖς- βελέντες τῆς.

Σκεπτεῖαν διάφορα πράγματα. Φύ- σαιγε. Παραμίλαγε, ἦσαν ἄνω κῆρ, τῆς ὑχότανε νὰ φωνάζῃ, νὰ κῆρν θόρητον, πατιοῦντι.

Ὁ φόβος καὶ ἡ ταραχὴ, ποῦ ὄλην τὴν ἡμέραν τὴν ἐταρῶνιζανσθε ὑπέπαχον κῆρ...

Ἀπ' ἐξῆ, σὲ χωριὸ τὸ σπῆσι, πολεμικὰ χροῦσπῆκα, ἐκῆμαντο, καὶ ἕνα γουρῶνι χροῦσῶ ἀπ' τὸ πάχος, μέσ' σὲ οἰκοτάδι λεύκαζε... Μεζέδες ἐπιποῖα καὶ κλοφῆμενὸν μοσο- μῶριαν. Ἀρῆα καὶ γυλακὸς τετράπῆχο, σὺν νᾶσαν ἀπὸ κόκκινα καὶ ὄσπῆα τριαντάφυλλα φεισόμενα. Λοκῆνικα ποῦ τᾶβλετες καὶ σὺν ἀνάθῆνε μῆ ὄρεζῃ, ποῦ ἦδελος ὀκάδες γε- τοῖνα, νὰ τὴν σβῆσῃς... Λαχταριστῆ, λιγομῶντα, λορῶλῆνῶντα τὰ κρέατα, ἐκεῖ ἐπάνω κρημοῦμενα κρημοῦμεν τὴν σφαιρὴν γιορτῆ...

Ἀπὸ τὴν ἄκρη τῆς «σφῆτας» ἕνας μαῖσρος Καλλικαντζαρος ἐπρόβαλλε.

Κοιτὸς καὶ στρογγυλὸς καὶ κακοσώματος. Πατώντας στῶν ποδιῶν τῆς μῆτες, πρὸς τὰ γαγῶσιμα ἐτᾶρῆβε καὶ σταθεῖς ἐκεῖ ἐμᾶρος, μαρῶρῶσε βοῦθος καὶ οἰσιτομένος. Τρῶνε ὁ Καλλι- καντζᾶροι τὰ κρέατα, καὶ προτιμοῦν τὸ χωριὸ ὅλους!...

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἄλλος Καλλικαντζαρος ἐβῆκε ἀπὸ τὴν ἄλλη ἄκρη...

Ψηλοῦστος αὐτοῦ καὶ βρογολιγερὸς... Δὲν στᾶθηκε ἐμπρός σὲ κρέας, ἀλλὰ τῶρ- ῆβε, πρὸς τὴν ἄλλη κῆραση τοῦ χαγια- τιοῦ, ὅπου κομῶτανε, τὸν ταγαμῆνο ἔβνο τῆς, ἡ Λέγκω!...

Ἐστᾶθηκε ἀπ' ἔξω καὶ κρηφοκῶτταζε ἀπὸ μίαν τροπικῶσα!... Ποῦν περιέργω, γιὰ ἕνα Καλλικαντζῆρο αὐ- τὸ!...

Γιατὶ νὰ μὴ καταβῆ ἀπὸ τὴν κα-

Ἐνας καλλικαντζαρος ἀνέβηκε σπὴν καλοπόδοξῃ.

Ἐφρισε καλλικαντζαρος τὸ χωριὸ!

Ἡ Κερὰ Κελαρμινή τοῦς εἶδε.

